

Список источников:

1. Князев, С. Н. Управление: искусство, наука, практика / С. Н. Князев. – Минск : Армита-Маркетинг, 2002. – 512 с.
2. Гражданское общество и государство (очерки теории и практики взаимодействия) / Е. М. Бабосов [и др.]; под общ. ред. Ю. М. Бубнова. – Могилев : МГУП, 2014. – 294 с.
3. Шевцов, Ю. Л. Объединенная нация. Феномен Беларуси / Ю. Л. Шевцов. – М. : Европа, 2005. – 256 с.
4. Демичев, А. А. Пути формирования гражданского общества в России: история и современность / А. А. Демичев // Гражданское общество в России и за рубежом. – 2018. – № 2. – С. 22–26.

<http://edoc.bseu.by/>

*І.І. Миц, студент
iimys.iff18@gmail.com
КУБГ (Київ, Україна)*

ДІПФЕЙК І ПОСТПРАВДА ЯК СУЧАСНІ ПЕРЕДВИБОРЧІ ТЕХНОЛОГІЇ

Актуальність теми проявляється перш за все в тому, що за сучасних умов передвибірчі технології вийшли на абсолютно новий рівень. Значна їх частина впроваджується завдяки інтернету, а саме всіляким способам впливу на громадську думку завдяки неправдивій інформації і фейкам.

Ціль – розкриття відомостей про діпфейк і постправду і способів як їм можна протистояти.

Проблематикою технології діпфейку займалися А. Вальорська, О. Горчинська, О. Авякян. Вони розглядали проблеми, що діпфейк є продуктом алгоритму штучного інтелекту і те, що він розвивається з великою швидкістю. Скоро, без спеціальних алгоритмів, ми не зможемо розрізнити правдивий контент від підробленого.

В свою чергу А. Гарбузяк, А. Якімов розглядали постправду як негативне явище, через яке не тільки нагромаджується велика кількість неправдивої інформації, а й те, що вона може вплинути на думки громадян.

У загальному розумінні, deepfake (з англ. deep learning – глибинне навчання – та fake – підробка) є продуктом двох алгоритмів штучного інтелекту, у результаті якого генерується новий тип даних, який саме і є неправдивим.

Алгоритм аналізує як би могла виглядати людина на фото чи відео, або що б вона могла казати і в результаті виходить новий контент. Усе б нічого, але без детального аналізу це практично не можливо виявити і тому діпфейки можна використати як заяви відомих людей, які вони насправді не казали. Відомим прикладом такого явища є відео, у якому нібито Б. Обама негативно висловлюється у бік Д. Трампа. Хоч воно і було створене на комп'ютері, користувачі мережі повірили у його правдивість. Лише згодом його творці повідомили, що відео не справжнє.

Раніше такий контент можна було створити лише у провідних університетах світу. Проте із плином часу і розвитком технологій, зараз, кожен, хто має комп'ютер і доступ в інтернет може створити фейк.

А. Вальорська у своїй книзі «Діпфейк і дезінформація» виділяє різновид діпфейку – *shearfake*, тобто дешеві маніпуляції. Це маніпуляції із зображеннями, аудіо чи відео, що створюються за допомогою відносно простих технологій. Прикладами цього можуть бути зниження швидкості відтворення аудіозаписів або показ контенту в зміненому контексті. Підроблений дуже простими технічними засобами відеоролик зі спікером Палати представників Конгресу США Н. Пелосі. Оригінальна швидкість запису була знижена приблизно до рівня 75 %, а висота звуку була підвищена для підтримки природного тембру голосу. У того, хто переглянув відео, могло скластися правдоподібне враження, що Н. Пелосі була п'яною. У соціальних мережах воно було поширено мільйони разів. Це показує, як навіть найпростіші підробки спотворюють реальність і можуть бути використані в політичних цілях [1, с. 19].

Велике нагромадження інформації і вільний доступ до неї з можливістю вносити свої правки стало фундаментом для виникнення такої маніпулятивної технології як постправа. У загальноприйнятому розумінні це – обставини, за яких об'єктивні чинники надають менше впливу на формування громадської думки, ніж заклики до емоцій і особистих переконань. Або простими словами це гібридна правда, тобто інформація, яка не завжди відповідає істині, а орієнтована на емоції читача.

Реально постправа стала результатом того, що право голосу, завдяки Інтернету, отримали всі відразу. Обсяг інформації, як наслідок, став настільки більшим, що вже ніхто не в змозі перевірити її на вірогідність. Швидкість змін така велика, що ми весь час ніби живемо завтрашнім днем, тому перевіряти вчорашнє вже не має сенсу. Блокувати також не вдається, бо «демократичне суспільство відкрите, де вільно циркулює різноманітна інформація. Але принциповою умовою ліберальної демократії є те, що ця інформація має бути правдивою. Сьогодні можна побачити цей інформаційний вибух, який вже не дозволяє нам відрізнити правдиву інформацію від фейкової. У результаті ця неправдива інформація бере таку саму, або ж навіть більшу участь у формуванні політичних позицій громадян. Тоді відбувається ефект так званих «бульбашок» – це замкнуті інформаційні середовища, в яких перебувають громадяни. Там вони отримують певну інформацію, яка не обов'язково повинна бути правдивою, але тим не менше впливає на їхні судження та на соціалізацію».

Протистояти постправді в повній мірі неможливо через зростаючу кількість інформації. Проте, щоб не потрапити під її негативний вплив, її можна і потрібно розпізнавати. Джерело має бути первинним і містити автора. Соціальні мережі часто публікують неправдиву інформацію з помилками. Перш ніж вірити будь-якій новині, варто перевірити кілька джерел [2].

За прогнозами вчених, ми ще як мінімум пів року зможемо розрізнити де діпфейк, а де реальний контент. За цей час необхідно створити розпізнавальну програму на основі алгоритму, який і створює ці підробки.

Отже, з розвитком науково-технічного прогресу, передвиборчі технології міняються і виходять на новий рівень. В наш час вони певною мірою пов'язані з інтернетом і головний акцент робиться на викривлення і редагування інформації. І серед способів їх розпізнавання можна виділити простий – перевіряти інформацію самостійно, та складніший, який не доступний пересічному користувачеві інтернетом – створення програм і алгоритмів, що розпізнаватимуть фейки, чим зараз і займаються провідні компанії світу, такі як Google, Facebook та інші.

Список джерел:

1. Вальорська, А. Діпфейк та дезінформація / А. Вальорська ; переклад з німецької мови В. Олійника. – Київ : Академія української преси ; Центр вільної преси, 2020. – 36 с.
2. Ладика, І. 5 думок про постправду Studway [Електронний ресурс] / І. Ладика // Studway. – Режим доступу: <http://studway.com.ua/postpravda/>. – Дата доступу: 18.12.2020.

<http://edoc.bseu.by/>

***О.О. Найденко**, студентка
alexandranaydenko29@gmail.com
КУВБ (Київ, Україна)*

ВЗАЄМОДІЯ ДЕРЖАВИ З ГРОМАДЯНСЬКИМ СУСПІЛЬСТВОМ В УКРАЇНІ

Актуальність: Розвинуте громадянське суспільство є невід'ємною складовою всіх демократичних правових держав світу. Тому завданням державної політики є створення політико-правових умов для зміцнення громадянського суспільства, становлення громадських організацій як повноцінних учасників у вирішенні соціально-економічних та соціокультурних питань.

Ціль: Головним завданням є дослідження громадянського суспільства як явища, окреслення меж і сфер його діяльності, а також визначення взаємовідносин між ним та державними органами в Україні.

Питання взаємовідносин між державою та громадянським суспільством раніше досліджувались такими науковцями: М. Бойчук, В. Грабовський, Н. Липовська, Г. Шаульська, О. Зарічний та інші.

Правова соціальна держава та громадянське суспільство мають розвивати один одного, а саме, держава – створювати необхідні умови для розвитку і не втручатися в діяльність громад. Представники громадянського суспільства, в свою чергу, мають бути базою та підґрунтям правової держави. Отже, права і свободи є головною ланкою, яка з'єднує населення та країну. Плідна взаємодія держави та громадянського суспільства має вирішувати конкретні завдання.